

Μέρες καλοκαιριού.

Γράφει η Φλώρα Γουγουλιά

Η απόσταση από το τέλος της άνοιξης μέχρι την αρχή του φθινοπώρου μου φαίνεται ατέλειωτη! Από τις πρώτες κιόλας μέρες του Ιουνίου με πιάνει πανικός κάθε που ακούω το δελτίο καιρού να προβλέπει το σκαρφάλωμα του υδράργυρου, μια γραμμή κάθε φορά, όλο και πιο κοντά στο ολοκαύτωμα μου από έναν κατάξανθο ήλιο εκδικητή που άλλη δουλειά δεν έχει παρά να αράζει ώρες ατέλειωτες στο γαλάζιο σαλόνι του και να χαζεύει κάτω τους ιδρωμένους τύπους που ακολουθούν ασθμαίνοντας τους ρυθμούς της ζωής τους.

Οι λάτρες του καλοκαιριού εξυμνούν την ξεγνοιασιά του στις δαντελένιες ακρογιαλιές όπου τα γλαροπούλια ανακατεύονται με τα κύματα, τα ημίγυμνα σώματα πασπαλίζονται από ξανθή άμμο, βουτιές στη θάλασσα και ξάπλες σε στρώματα και αιώρες εναλλάσσονται με βουτιές σε χωριάτικες σαλάτες και σε αφρισμένες μπύρες κι εγώ... κρύβομαι σαν τον τυφλοπόντικα στο λαγούμι κλείνοντας πατζούρια και πόρτες από νωρίς το πρωί για να αιχμαλωτίσω την λίγη δροσιά που θα μου δώσει την ελπίδα πως θα ζήσω ένα ακόμα εικοσιτετράωρο σ' αυτόν τον μαγικό κόσμο... Πόσο θα ήθελα να έπεφτα σ' ένα είδος καλοκαιρινής νάρκης, ανάλογης με την χειμωνιάτικη της αρκούδας, για να ξυπνήσω όταν πια θα έχει δροσίσει...

Σκεφτόμουν τι ωραία που θα ήταν να μπορούσα μια βραδιά πολύ μετά τα μεσάνυχτα, κατά τις τρεις ως πούμε, να πάω στο κοντινό σουπερ μάρκετ και να παραβιάσω το λουκέτο του ψυγείου με τα παγωτά... Να κάνω λίγο πάρα κει τα οικογενειακά παγωτά, να στιβάσω τα ξυλάκια και τις γρανίτες πάνω στους πύραυλους κι αφού δημιουργήσω χώρο, (με δυσκολία, το ξέρω γιατί ποτέ δεν ήμουν αθλητικός τύπος) να σκαρφαλώσω και να χωθώ μέσα. Χτυπώντας άκρα και κεφάλι δεξιά κι αριστερά θα καταφέρω να βολευτώ σε εμβρυακή στάση και να κλείσω από πάνω μου το καπάκι. Στην αρχή φαντάζομαι θα νοιώσω τη δροσιά που γρήγορα θα την διαδεχτεί το κρύο και θα ακούω την καρδιά μου να χτυπά όλο και πιο αργά. Μετά θα κλείσω τα μάτια κι η πάχνη θα καθίσει απαλά στα βλέφαρα. Θα ήταν ωραία να είχα εξασφαλίσει ότι η επιχείρηση θα πετύχει (δεν θα ήθελα να τα κακαρώσω χάνοντας τις υπόλοιπες εποχές του χρόνου) και να αφήνα ένα σημείωμα στο κομοδίνο που θα το έβρισκε το πρωί το κοιμώμενο ταίρι μου και στο οποίο θα του έλεγα την μέρα και την ώρα που θα περίμενα να έρθει και να με ξεπαγώσει με ένα φιλί. Κάπως έτσι θα έφτιαχνα τον μύθο μου της «ξεπαγιασμένης κοιμωμένης» με ένα τέλος κι ένα πρίγκιπα που θα έχω διαλέξει από τα πριν...

Κοκκινίζω σαν κομμένο καρπούζι όταν λέω πως δεν μ' αρέσει το καλοκαίρι... Οι περισσότεροι που το ακούνε με κοιτάνε σαν ούφο. Μόνο τις πρώτες πρωινές ώρες του αγαπώ! Τότε που μια απαλή υγρασία κάνει τα μπράτσα να ανατριχιάζουν και τα μάτια να δυσκολεύονται να ξεχωρίσουνε της αυγής τα χρώματα. Και τις νύχτες του τις μαγικές, όταν ένα απαλό αεράκι αργοσαλεύει τα φύλλα, ξεχνάω την γκρίνια μου και τα σχέδια της κατάψυξης κι αφήνομαι κοιτάζοντας το φεγγάρι, που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο τελευταίος δερβίσης που απόμεινε στον κοντινό ερειπωμένο τεκέ του Χασάν-Μπαμπά και ανεβαίνει στον ουρανό για να χορέψει εκστασιασμένος... Τότε κάνουνε στην άκρη τ' άστρα κι αυτός κάνει τις γύρες του σαν σβούρα κι απλώνεται η φούστα του, φιλντισένιος κύκλος στη μέση του θόλου...

